

РЕШЕНИЕ

№ 3891

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Иванка Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100513326 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 - чл.273 от ГПК.

С решение № 76467 от 24.04.2020 г., постановено по гр. д. № 23912/2019г., по описа на СРС, 59 състав, „Т.С.“ ЕАД е осъдена да заплати на „С.П.“ ЕООД, на основание чл.137, ал.2 ЗЕ, сумата от 5 447,40 лв., представляваща обезщетение за ползване на топлопреносно съоръжение (външно топлозахранване, абонатна станция и присъединителен топлопровод) в имот, находящ се в гр. София, УПИ VII-419, 420, 424, кв.70а, м. „*****“, район „Слатина“, с административен адрес гр. София, ул. „*****“, за периода 26.01.2017 г. – 31.12.2018 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 25.04.2019 г., до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 1 397, 90 лв., представляваща сторени по делото разноси, от която: 217, 90 лв. за държавна такса, 400 лв. депозит за съдебно - техническа експертиза и 780 лв. за адвокатско възнаграждение.

С решение № 20180221 от 02.09.2021 г., постановено по гр.д. № 23912/2019 г. по описа на СРС, 59 състав, е допусната поправка на явна фактическа грешка в диспозитива на решение № 76467 от 24.04.2020 г., постановено по гр. д. № 23912/2019г., по описа на СРС, 59 състав, а именно, че „Т.С.“ ЕАД е осъдена да заплати на „С.П.“ ЕООД, на основание чл.137, ал.2 ЗЕ, сумата от 5 447,40 лв., **като частичен иск от 9 000 лв.**, представляваща обезщетение за ползване на топлопреносно съоръжение (външно топлозахранване, абонатна станция и присъединителен топлопровод) в имот, находящ се в гр. София, УПИ VII-419, 420, 424, кв.70а, м. „*****“, район „Слатина“, с административен адрес гр. София, ул. „*****“, за

периода 26.01.2017 г. – 31.12.2018 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 25.04.2019 г., до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 1 397, 90 лв., представляваща сторени по делото разноски, от която: 217, 90 лв. за държавна такса, 400 лв. депозит за съдебно - техническа експертиза и 780 лв. за адвокатско възнаграждение.

Срещу постановените съдебни решения са депозириани въззивни жалби от ответника „Т.С.“ ЕАД, с които ги обжалва изцяло. Излага съображения, че решенията са необосновани и неправилни, постановени при неизяснена фактическа обстановка и в противоречие с доказателствата по делото. Поддържа, че с уважаването на предявения иск е нарушен основен принцип в правото, че никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение. Твърди, че ищцовото дружество не е депозирало необходимите документи и по този начин е възпрепятствало изкупуването на топлинния обект на по - ранен етап за значително по - малка стойност. Дори и към настоящия момент ищецът не е представил заявление за прехвърляне на собствеността на енергиен обект (присъединителен топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция на клиенти на топлинна енергия), като по този начин се възползва от собственото си неправомерно поведение, за да постави топлофикационното дружество в невъзможност да сключи окончателен договор за присъединяване респ. да не може да прехвърли собствеността върху енергийния обект. Счита, че ищецът не се легитимира като едноличен и единствен собственик на процесните енергийни съоръжения. Уважаването на иска му би довело до неговото неоснователно обогатяване. Съгласно § 4, ал. 4а от Предходните и заключителните разпоредби на ЗЕ, в случай, че сделката по изкупуване не е осъществена или няма обоснован отказ по § 4, ал. 4, енергийното предприятие в срок от три месеца след покана от страна на собствениците по ал.1 е длъжно да плаща наем по методика, определена от комисията, в зависимост от типа и мощността на съоръжението. Счита, че по делото не доказано отправяне на такова искане от страна на собствениците на процесните енергийни обекти към топлофикационното дружество. Посочената разпоредба на § 4, ал. 4а от ПЗР на ЗЕ е обнародвана в ДВ бр.38 от 2018 г. и е влязла в сила на 08.05.2018 г., но има действие и по при заварените към влизането му в сила висящи граждански правоотношения. Счита, че не е налице необоснован отказ от страна на „Т.С.“ ЕАД да изкупи присъединителния топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция на процесната жилищна сграда. Поддържа, че не е възникнало задължение за плащане на цена за ползването. Такова задължение не възниква на основание сключения предварителен договор за присъединяване, нито след изграждане и въвеждане в експлоатация на изградените съоръжения или с изтичане на законовия срок, в който топлопреносното предприятие следва да изкупи същите. Необходимо е да е налице необоснован отказ за изкупуване на съоръженията, за да възникне такова вземане за цена за ползване по аргумент от нормата на § 4, ал. 4а от ПЗР на ЗЕ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваните съдебни решения и да отхвърли предявения иск, като му присъди сторените по делото разноски вкл. юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК са постъпили отговори на въззивните жалби от ищеца „С.П.“ ЕООД, с които ги оспорва. Излага съображения, че

обжалваните решения са правилни и законосъобразни. Счита, че в първоинстанционното производство са представени всички относими доказателства, удостоверяващи изпълнение на задължението му да изгради и предаде процесиите съоръжения на ответника. От съдържанието на предварителния договор сключен с ответника се установява, че именно той е единствения собственик на процесната инсталация. По делото не било доказано други лица, освен него да са направили разход и да са финансирали и изградили топлосъоръжението. Последното е построено и поддържано само с негови собствени средства, въпреки че се ползва от ответника без основание. Не е налице възможност същото да е въведено в експлоатация и да са открити партии на името на собствениците на имотите в сградата без в топлопреносното дружество да са представени изискуемите от закона документи. Поддържа, че поведението му не е недобросъвестно, тъй като многократно е канил ответника да изкупи съоръжението, но той е бездействал. Позовава се на разпоредбата на чл.137, ал.1 и 2 от ЗЕ, съгласно която при присъединяване на клиенти на топлинна енергия за битови нужди присъединителният топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция се изграждат от топлопреносното предприятие и са негова собственост, като по изключение същите могат да бъдат изградени и от потребителя, но топлопреносното предприятие е длъжно да ги изкупи. Всички тези съоръжения са собственост на лицензианта и не могат да бъдат прехвърляни на трети лица. Етажните собственици са собственици само и единствено на своите си апартаменти, гаражи и магазини в тази сграда, за които единствено са вложили средства, а останалото е за негова сметка и е негова собственост. Твърди, че ответникът ползвайки енергийните му съоръжения без правно основание, поради което дължи заплащане на обезщетение. Претендира сторените по делото разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, намира следното:

СРС е сезиран с иск с правно основание чл.137, ал.2 ЗЕ. Ищецът твърди, че за периода 21.11.2005 г. – 28.06.2006 г. е изградил в жилищна сграда – етажна собственост, находяща се в гр. София, УПИ VII-419, 420, 424, кв.70а, м. „*****“, район „Слатина“ с административен адрес гр. София, ул. ***** , следните съоръжения: присъединителен топлопровод, съоръжения към него и абонатна станция с цел захранване на сградата с топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване, към което впоследствие са присъединени етажните собственици от сградата. Владението на съоръжението е предадено на „Т.С.“ ЕАД, която е открила абонатни номера на отделните етажни съсобственици за заплащане на доставяната топлинна енергия. Считано от 28.06.2006 г. съгласно ЗЕ ответникът е следвало да заплаща цена за ползване на изграденото съоръжение. Твърди, че между него и топлопреносното дружество е подписан договор, съгласно който собственикът на съоръжението до подписване на договора за присъединяване е ищецът, като ответникът е поел задължение да изкупи процесното съоръжение при условията на чл.137, ал.2 и 3 от ЗЕ - в срок до три години (редакция от ДВ, бр.74 от 2006 г.), а до изкупуването, съгласно ал.2, ответникът дължи цена за ползване на съоръженията, изградени от ищеца. Въпреки това и без основание ответникът неколкратно отклонявал

поканите на ищеца както за изпълнение на задължението за изкупуване на съоръжението, така и за заплащане на дължимата цена за ползване на същото. Сезирал ДКЕВР с четири жалби против ответника, с правно основание чл.22 от ЗЕ, поради отказ на същия да изкупи собствеността върху изградените от жалбоподателя като инвеститор, присъединителен топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция на жилищни сгради с административни адреси в гр. София и заплати цена за ползването на същите от момента на въвеждането им в експлоатация до датата на подписване на договори за присъединяване. След образуването на преписката от Комисията е постановено Решение № Ж-328 от 18.11.2013 г., потвърдено от ВАС на две инстанции. Въпреки, че в качеството си на енергийно дружество, ответникът има законоустановено задължение за изкупуване на енергийни обекти, които са собственост на трети лица - без лиценз и право да извършват дейности в областта на енергетиката, до датата на предявяване на исковата молба ответникът отказвал да изпълни вменените му задължения. Съгласно действащия към момента на подписване на договора между страните чл.137, ал.1 ЗЕ съоръжението за присъединяване е следвало да се изгради от ответника за негова сметка. След като това не е сторено и съоръжението е изградено за сметка на ищеца, са налице предпоставките на ал.2 на чл.137 от ЗЕ за заплащане на цена за ползване, определена като размер по методиката на ДКЕВР съгласно чл.36, ал.3 от ЗЕ, приета с протокол 24 от 04.02.2008г. на ДКЕВР. Позовава се на влязло в сила съдебно решение между същите страни относно ползването на същото съоръжение за присъединяване, но за предходен период: 26.01.2012 г. – 25.01.2017 г. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 1 250 лв., частичен иск от 9 000 лв., представляваща дължима цена за ползването на процесното съоръжение за периода 26.01.2017 г. – 31.12.2018 г., находящо се в имот в гр. София, ул. *****, както и законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, като претендира и сторените по делото разноски.

С постъпилия в срока по чл.131 ГПК писмен отговор на исковата молба ответникът оспорва предявения иск. Твърди, че съгласно чл.24 от предварителния договор за присъединяване на потребители, ползващи топлинна енергия за битови нужди, сключен между него и ищеца, „Т.С.“ ЕАД има право да използва изградените от ищеца съоръжения за развитие на топлопреносната си мрежа, да разрешава присъединяване на нови потребители на топлинна енергия, без да нарушава договорената с потребителя мощност към присъединителния топлопровод, предмет на този договор, независимо от собствеността му. Въпреки нормата на чл.137, ал.2 от ЗЕ ищецът би се обогатил неоснователно получавайки претендираната от него сума. Твърди, че същият не е депозирал необходимите документи за извършване на процедура по изкупуване в по - кратки срокове. Твърди, че и понастоящем ищецът не е представил императивно заложените в чл.31, ал.3 от Наредба за топлоснабдяването документи. Оспорва обстоятелството, че ищецът е собственик на съоръженията, като счита, че те са собственост на етажните собственици. По делото не са ангажирани доказателства отправяне на искане от собственика за сключване на сделка по изкупуване, съгласно изискването на § 4, ал.4а ПЗР на ЗЕ. Твърди, че не е създавала пречки по прехвърляне на собствеността на присъединителния топлопровод,

съоръженията към него и абонатната станция към жилищната сграда на ул. „*****“, поради което за него не е възникнало задължение за заплащане на цена за ползване. Позовава се на изтекла погасителна давност по чл.11, б.„в“ ЗЗД, тъй като се касае за периодични вземания. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли иска, като му присъди сторените в производството разноски.

По молба на ищеца с протоколно определение от 06.12.2019 г. на СРС, 59 състав, на основание чл.214 ГПК, е допуснато увеличаване на размера на иска от 1 250 лв. на сумата от 5 447, 40 лева, като частичен иск от 9 000 лв.

По силата на договор за присъединяване на потребители, ползващи топлинна енергия за битови нужди от 21.11.2005 г., сключен между „Т.С.“ АД и „С.П.“ ЕООД, в качеството му на потребител, страните са уредили взаимоотношенията си, свързани с необходимите условия за присъединяването на обект в гр. София, ул. ******, м. ******, УПИ кв.70а, УПИ VII-419, 420, 424, към топлопреносната мрежа. Съгласно клаузата на чл. 2, ал. 1 присъединяването се извършва чрез изграждане на присъединителен топлопровод, съоръженията към него и абонатна станция. В чл.2, ал.2 са уговорени техническите параметри на строежа. По силата на чл.8 от договора потребителят се е задължил да изгради за своя сметка строежа съгласно техническите условия и изисквания, посочени в становището на „Т.С.“ АД. Посочено е, че до прехвърляне на правото на собственост върху строежа в полза на топлофикационното дружество, потребителя „С.П.“ ЕООД е негов собственик. Съгласно клаузата на чл.24 договора „Т.С.“ АД се е задължила да поеме прехвърлянето на собствеността от потребителя върху изграденото съоръжение при условията на разсрочено плащане за срок не повече от осем години, което да е предмет на отделен договор, а до прехвърляне на собствеността на съоръжението протребителя е техен собственик.

Представено е писмо от ответника до главния архитект на Район „Слатина“ и копие до ищеца, с което е изразено становище за присъединяване на топлопровод, абонатна станция и на вътрешни инсталации на новоизграден обект към външните топлофикационни мрежи, в съответствие с изискванията на чл.177, ал.5 ЗУТ, като разрешава присъединяване към топлопреносната мрежа на външен топлопровод и абонатна станция на жилищна сграда с магазини на ул. ******, кв. 70А, п-л VII-419, 420, 424 м. „*****“, район Слатина-СО, издадено в полза на „С.П.“ ЕООД.

Видно от удостоверение № 63 от 28.06.2006 г. на СО, Район „Слатина“ процесният строеж е въведен в експлоатация.

С писмо от 02.08.2006 г. „Т.С.“ АД е уведомил етажните собственици в сградата, находяща се в гр.София, ул. ******, че считано от м.07.2006 г. са абонати на топлофикационното дружество при общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди предвид включване на сградата към топлопреносната мрежа.

С решение № Ж – 238 от 18.11.2013 г. на ДКЕВР, постановено по повод депозираните жалби от „С.П.“ ЕООД срещу „Т.С.“ ЕАД относно изкупуване на съоръженията изградени от жалбоподателя в следните жилищни блокове в гр. София, ул. *****; ул. „Братя *****; ул. ******, кв. „*****“ и ул. „***** и заплащане на цена за ползване на същите от датата на въвеждането им в експлоатация до датата на подписване на договора за присъединяване, са дадени указания на топлопреносното

дружество в едномесечен срок да сключи договори за присъединяване, съгласно изискванията на ЗЕ на процесните обекти вкл. клаузи и относно прехвърляне на собствеността върху съоръженията и заплащане на цена за предоставения достъп до прехвърлянето ѝ, съгласно одобрената Методиката на ДКЕВР като представи на Комисията доказателства за това, както и в тримесечен срок да представи информация с посочени конкретни адреси на сгради, за които се изготвят клиентски сметки за продадена топлинна енергия за битови нужди, без сградите да са присъединени към топлопреносната мрежа с договор за присъединяване, като посочи за кои от сградите съоръженията за присъединяване са изградени от инвеститор или клиент.

С решение № 8877 от 26.06.2014 г. по адм. дело № 16928/2013 г. на ВАС, IV отделение, е отхвърлил депозираната жалба от „Т.С.“ ЕАД срещу горепосоченото решение.

С решение № 14737 от 12.09.2014 г. по адм. дело № 12171/2014 г. на ВАС, 5-членен състав, I колегия, е оставено в сила решение № 8877 от 26.06.2014 г.

С решение № 388647 от 18.04.2018 г., постановено по гр. д. № 5062/2017 г. по описа на СРС, III ГО, 81 състав, „Т.С.“ ЕАД е осъдена да заплати на „С.П.“ ЕООД, на основание чл.137, ал.2 ГПК, сумата от 13 370, 86 лв., представляваща обезщетение за ползване за периода 26.01.2012 г. – 25.01.2017 г. на топлопреносно съоръжение – външно топлозахранване, абонатна станция и присъединителен топлопровод, в имот, находящ се в гр. София, ул. „*****“, м. „*****“, ведно със законната лихва, считано от 26.01.2017 г. до окончателното изплащане.

С решение № 634 от 28.01.2019 г., постановено по гр. д. № 8950/2018 г. по описа на СГС, ГК, IV Г въззивен състав, горепосоченото съдебно решение е потвърдено.

От заключението инж. А.Ц. по изслушаната пред СРС съдебно - техническа експертиза, се установява, че процесното енергийно съоръжение е изградено от ищеца за негова сметка. Същото е въведено в експлоатация на 28.06.2006 г. след като са били изпълнени всички технически и нормативни изисквания за това. Съоръжението е присъединено на 02.08.2006 г. към топлопреносната мрежа на гр. София. Топлоподаването към процесната сграда – етажна собственост е започнало от м.10.2006 г. Стойността на цената за ползване на процесните дълготрайни материални активи (ДМА), определена помесечно в рамките на процесния период от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г. възлиза на сумата от 5 447, 40 лв. с ДДС.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивните жалби са депозирани в срока по чл.259, ал.1 ГПК, от легитимирана страна, като същите са процесуално допустими. Разгледани по същество, жалбите са неоснователни.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и процесуално допустимо.

Липсва спор между страните, че ищецът със собствени средства е

изградил процесните съоръжения - присъединителен топлопровод, съоръжения към него и абонатна станция с цел захранване с топлинна енергия на сграда – етажна собственост, находяща се в гр. София, УПИ VII-419, 420, 424, кв.70а, м. *****, район „Слатина“ с административен адрес гр. София, ул. *****, след съгласуване с техническите изисквания и условия на топлопреносното дружество. Страните не спорят и относно обстоятелствата, че съоръженията са въведени в експлоатация и са се ползвали от ответника през исков период.

Съгласно чл.137, ал.1 ЗЕ при присъединяване на клиенти на топлинна енергия за битови нужди присъединителният топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция се изграждат от топлопреносното предприятие и са негова собственост. На основание ал.2 от същата норма изграждането на съоръженията по ал.1 може да се извършва от клиентите след съгласуване с топлопреносното предприятие, като в този случай топлопреносното предприятие заплаща цена за ползване на съоръженията по ал.1, изградени от клиентите. Собствеността върху съоръженията, изградени от клиентите, се прехвърля в срок до три години, като отношенията се уреждат в договора за присъединяване, предвид чл.137, ал.3 ЗЕ.

Предвиденото в чл.137, ал.2 ЗЕ плащане на цена за ползване по своята правна същност съставлява обезщетение за ползване на чужда вещ без основание, което е частен случай на неоснователно обогатяване. Ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи осъществяването на всички елементи от общия фактически състав на неоснователното обогатяване - наличието на обогатяване за ответника, обедняване за ищеца, причинната връзка между тях. е доказало в процеса.

В чл.8 и чл.24 от сключения между страните договор за присъединяване на потребители, ползващи топлинна енергия за битови нужди се съдържа изрично извънсъдебно признание от страна на ответника, че ищецът е собственик на изградените съоръжения до момента на изкупуването им от ответника. Твърденията на ответника, че същите са били прехвърлени в собственост на отделните етажни собственици не са подкрепени от доказателства същевременно съгласно правилото на чл.154, ал.1 ГПК негова е доказателствената тежест да установи тази твърдения.

Установи се също така, че изграденото от ищеца топлопреносно съоръжение е въведено в експлоатация и е ползвано от ответника през исковия период без основание. Ответникът от своя страна не е ангажирал доказателства в подкрепа на възраженията си за неспазване на нормативно установената процедура по оценяване и прехвърляне на процесното съоръжение. С оглед на това по делото не е установено неизпълнение на задължението на ответника по чл.137 ЗЕ, поради неосъществяване на необходимо съдействие. Ето защо обоснован е изводът на решаващия съд за осъществяване на правопораждащия фактически състав на чл.59 ЗЗД вр. с чл.137, ал.2 ЗЕ.

Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на § 4, ал. 4а от ПЗР на ЗЕ (нова - ДВ, бр. 38 от 2018 г., в сила от 08.05.2018 г.). Същата намира приложение за част от исковия период, доколкото до влизането ѝ в сила не е изрично предвидено обратно действие, съгласно изискването на чл.14, ал.1 ЗНА. Ето защо посочената правна норма регулира отношенията между

страните след влизане в сила на разглежданото изменение на ЗЕ до 31.12.2018 г. В § 4, ал.4а ПЗР на ЗЕ ДВ бр.38/2018 г. е регламентирано, че в случай че сделката по изкупуване не е осъществена или няма обоснован отказ по ал.4, енергийното предприятие в срок три месеца след покана от страна на собствениците по ал.1 е длъжно да плаща наем по методика, определена от комисията, в зависимост от типа и мощността на съоръжението.

В разглеждания случай е налице отправена покана от ищеца преди завеждане на делото – депозиране на исковата молба, въз основа на която е образувано гр. дело № 5062/2017 г. по описа на СРС, 81 състав, обсъдено по – горе, по предявен иск с правно основание чл.137, ал.2 ЗЕ между същите страни и същото съоръжение. С предявяване на иска за заплащане на цената за ползване на съоръжението по посоченото дело ищецът имплицитно е отправил и покана за осъществяване на сделката. Последица от отправянето на поканата е поставяне на ответника в забава и има действие занапред до изпълнение на задължението, т. е. до момента на сключване на договор за изкупуване на енергийните обекти и съоръжения. Ето защо не е необходимо отправянето на нова покана за плащане след влизане в сила на разпоредбата на § 4, ал. 4а от ПЗР на ЗЕ.

Неоснователно е и възражението на ответника, че причина да не се сключи договор за прехвърляне собствеността върху съоръженията е ненадлежащото окомплектоване на необходимите документи от ищеца. По делото не са ангажирани доказателства ответникът да е изисквал от ищеца представяне на допълнителни документи, които същият не е представил. Приетите писмени доказателства и заключението на съдебно - техническата експертиза установяват изграждането на енергийното съоръжение след съгласуване с ответника и в изпълнение на сключения от 21.11.2005 г. договор, като изграждането му е извършено при наличието на всички технически и нормативни изисквания. Също така процесното съоръжение е въведено в експлоатация. Твърдяното неправомерно поведение от страна на ищеца не се доказва по делото. От ангажираните доказателства се установи, че той е изпълнил точно задълженията си по сключения между страните предварителен договор. Също така изграденото съоръжение отговаря на изискванията и проектните книжа, каквато констатация се съдържа и в неоспореното заключение на съдебно-техническата експертиза.

Предвид обстоятелството, че съгласно заключението на изготвената и приета по делото съдебно –техническа експертиза стойността на цената за ползване на процесното съоръжение за исковия период възлиза на сумата от 5 447, 40 лв. с ДДС, предявеният иск се явява изцяло основателен в предявения размер по частичния иск.

Във въззивната жалба не са изложени оплаквания относно извода на решаващия съд за допуснатата очевидна фактическа грешка в основното съдебно решение, в диспозитива на който не е посочено, че предявеният иск е частичен, поради което и на основание чл.269 ГПК този въпрос стои извън пределите на въззивния контрол и не следва да се обсъжда по същество.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, обжалваните решения следва да се потвърди.

По разноските по производството:

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК в полза на ответника по жалбата следва да се присъди сумата от 600 лв. – заплатено

адвокатско възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство във въззивното производство, съгласно договор за правна защита и съдействие от 03.06.2021 г.

Жалбоподателят своевременно е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от насрещната страна. Предвид обстоятелството, че уговореният и заплатен размер на адвокатското възнаграждение е в близък до установения минимален размер, регламентиран в чл.9, ал.1 вр. чл. 7, ал.2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение - 467, 90 лв., с оглед фактическата и правна сложност на делото, както и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права – депозиране на писмен отговор на въззивната жалба, депозиране на молба преди провеждане на открито съдебно заседание с изложени съображения по съществото на спор, изготвяне на списък на разноските и ангажиране на доказателства относно техния размер, следва да се приеме, че заплатеното адвокатско възнаграждение не е прекомерно и не са налице предпоставките на чл.78, ал.5 ГПК за намаляването му.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 76467 от 24.04.2020 г., постановено по гр. д. № **23912/2019** г., по описа на СРС, 59 състав и решение № 20180221 от 02.09.2021 г., постановено по гр. д. № **23912/2019** г. по описа на СРС, 59 състав, постановено по реда на чл.247 ГПК.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, с адрес гр. София, ул. „*****, да заплати на „С.П.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. *****, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **600** (шестстотин) лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство във въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____